

Een bericht van Marije Hendrikx

HET NOOIT GESCHREVEN VERHAAL

@ Ton Van Reen

Zaterdag j.l. arriveerde het nieuwste boek van Ton van Reen per post in mijn brievenbus; overdag kon ik er af en toe in kijken, tussen de bedrijven door en 's avonds nam ik 't mee naar bed en daar begon ik het verhaal door de herinneringen van mijn jeugd in Limburg.

Het verhaal van de hoofdpersoon dat de schrijver in werkelijkheid uit gesprekken met een psychiatrisch patiënt in Wassenaar had vernomen, past wonderwel in het scenario van zijn roman.

Waarom, omdat vergelijkbare drama's zich, in het katholieke zuiden, met de regelmaat van de klok afspeelden.

Het is daarom, denk ik, dat ik niet kon ophouden met lezen al moest 't gedurende de dag even.

Zaterdagavond was 't boek uit, maar in mijn hoofd draait het verhaal door.

Het gaf mij voldoening omdat zo heel goed duidelijk wordt wat de impact is geweest op zoveel mensen, zoveel gezinnen van de hypocrisie van de kerk en van het superieure gedrag van de zogenaamde rijken.

Als dochter van een ondergronds mijnwerker in Heerlen kan ik daar ook van mee spreken.

Toen ik de vooropleiding tot verloskundige of vroedvrouw, zoals 't daar werd genoemd, wilde volgen op de vroedvrouwschool. kreeg ik er op zeer onaangename wijze mee te maken.

Ook sprak ik daar soms stiekem met bange verdrietige zwangere moeders waarvan het kind gewoon werd afgenomen.

Het boek bracht mijn jeugd terug, de vernederingen, het verdriet en de onmacht, de daardoor gemiste kansen, maar ook de kracht die ik juist daardoor heb opgedaan.

Het is bovendien een beleving voor alle zintuigen zo mooi en beeldend als het is geschreven.

Het voerde mij langs vogels en velden, langs kermis en bier, langs de kanalen tot in de kleine boerderij van mijn grootouders in Weert.

Ik hoorde de Selvera 's zingen, waar mijn vader zo trots op was, omdat ze uit Weert komen en ja die Bruno, ook heel herkenbaar.

'küsse mich und kwele mich denn ich liebe nur dich'.

Oh Laila !

Dank Ton.